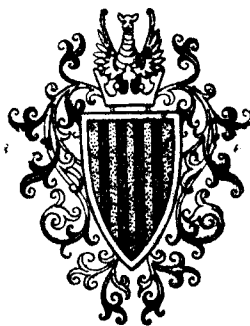

LA VEU DEL VALLÉS

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

== S U M A R I ==

De la setmana. -- Els dos camins, *per César Jordana*. -- Del Moment. -- L'actuació del Sr. Lligé, *per B.* -- Conversa setmanal, *per March*. -- D'Arts, *per Wootz*. -- Teatral, *per Sol*. -- Crònica Comarcal.

ANY I

NÚM. 2

ISEMPRE EN GUARDIA!

Preparats sempre per a fer qualsevol treball tipogràfic per gran i difícil que sigui. Al efecte nostra impremta està montada absolutament a la moderna. Està proveïda d'un extens assortit de tipus de tots lsstils, premses, màquines i efnes necessaries per a l'impressió de membrets, impressió a relleu, impressió de fotogra-

vats, de treballs a varis colors. Especialitat en la confecció de catàlegs, follets i anuncis de co- : : merc, industries i oficis : : Se garanteix l'esmero i artística qualitat dels treballs d'aquesta : : : impremta : : : :

JAUME JOSEPH

LLUIS SERRA GUARDIA

Banquer

:: Operacions de Banca y Borsa

Descompte de Lletres :: Checs

Pago de Cupons :: Compra y

venda de tota classe de paper

:: :: negociable en Borsa :: ::

AIGUES PER A ARRENDAR

Ricoma, 79 i 81 : Teléfon 115

GRANOLLERS

Alcohol * Anissats * Licors * Vins generosos

Especialitats: ANÍS BAGES y VERMUT ROSSINI

Societat Anònima Bages

Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages

Sucursals a Sabadell, Manresa i Vich

DIPÓSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÉS

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 10 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

DIRECCIÓ: CARDEDEU : ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS : REDACCIÓ EN TOTS ELS POBLES DEL VALLÉS

La correspondència i canvis a l'Administració : Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.er

De la setmana

ESTEM passant greus moments de con-moció social que repercutiràn sens dubte durant molt temps. La lluita social mantinguda sordament en els períodes de mes calma, ha portat la crisi actual, que fa temer qu'en qualsevol moment esclati amb totes les seves estrepitoses virulències: «Caminem sobre un volcà», i llurs flamarades arribaran a socavar els fonaments mateixos de societat.

Tot això, no es si no el resultat de la indiferència general de totes les autoritats, dels mateixos partits polítics, de la opinió general, front a cada una de les injustícies individuals que son esdevingudes de fa molts anys. Es pagan ara totes les culpes, tots els abandons i inèrcies del Poder públic, i encar si fossim a temps d'un remei qu'ens sembla difícil.

Ens anuncien per a la propera setmana

la declaració del *lock-haut* a varies indústries catalanes. Pot ésser una solució, pro malaventurada Catalunya si aqueix remei no s'usa amb la prudència deguda i es converteix en un nou incentiu per a fer creixer la flamarada que ja ens comença a cremar.

No s'esbrina ni de lluny, una solució qu'armonitzi interessos tant oposats com els que lluiten a Barcelona, però qui sofreix les conseqüències, es unicament el ciutadà que veu desatesos tots els servicis necessaris a la seva vida, i que soporta amb el pago dels seus tributs.

La qüestió de l'autonomia ha sofert, com es natural, una debilitació o un aplaçament, gairebé no llarc, ni indeterminat car els caps del moviment tenen compromesa la seva activitat e inclús la seva vida, al aconseguiment de la voluntat unànim de Catalunya.

ELS DOS CAMINS

L'únic dubte respecte l'Autonomia de Catalunya—deia no fa gaire en Cambó—ès si vindrà com a pròleg de la restauració d'Espanya o com a conseqüència de la desfeta d'Espanya.» Vet aquí unes paraules precises—com totes les del *leader* nacionalista—qui fixen els dos camins de la nostra alliberació nacional.

Som arribats a l'entreforc i del camí que hom prengui no en som pas nosaltres els responsables. D'ençà que actuen a la política espanyola homes verament catalans, tots els esforços llurs han tendit a ço que la renaixença catalana esdevingués l'inici d'una renaixença hispànica.

Es això una cosa que els eixorcs detentadors del poder central han procurat aferrissadament d'amagar.

Han presentat el fet biològic de la nostra nacionalitat, com a artificiosa construcció d'uns quants vividors; tot defugiment de castellanització, l'han titllat d'antiespanyolisme, de tota afirmació de la personalitat nostra, n'han dit pretenció de superioritat.

Mentre Catalunya es deixondia apressadament del seu llarc atuïment nacional, els pasturadors de la hisenda espanyola engegaven els llurs bels d'esverament.

Es un fet colpidor que el vocabulari centralista hagi reeixit, durant llarc temps, a esmaperdre una gran part d'espanyols en ço qui fa referència al problema català.

Si hom parlava de nació catalana, sortia tot seguit el separatisme; si hom parlava de regió, no es podia dir res de l'idioma, per tal com una regió amb idioma propi era quelcom pretencios ultra mesura. Dialecte i gràcies. I encara pels dies feiners.

Aquesta monstruosa manifestació de la valor dels mots feia dir a en Cambó, quan la nostra representació nacional discutia l'Estatut de l'Autonomia: «Deixem els mots tal i com estan, ara com ara. Aquest serà el nostre marge de regateix.» Vet aquí una fina mostra d'ironia.

Val a dir que els galifardeus oligàrquics no s'acontentaven pas amb els mots sols. Sovintejaven les baixes intrigues. Adès el catalanisme era quelcom horriblement burgès i patronal, que

tot bon proletari havia de rebutjar; adès es decantava afrosament a l'esquerra, i aleshores tocava a les classes conservadores de defugir-ne. I no mancava, de tant en tant, el títol nobiliari, otorgat a l'envaniment, per tal de crear un nucli de fidels a ultrança, qui, això sí, podrien mostrar-se també partidaris de l'autonomia, però *bien entendida* i sense feresa.

Quan en Cambó, en Ventosa i en Rodés foren ministres, la xaranga patriotera començà una nova simfonia: «¡Vet aquí el que volien! ¡Ja són ministres!» L'actuació eficaç dels ministres catalans provocà un concert protestatari de totes les eficàcies centralistes. I quan, a no trigar, Catalunya reclamava la llibertat, la xaranga tornà a ressonar, plena d'una rabor renovellada: «Però què volia aquesta gent! Que no han estat ministres, potser?»

La indignació tartúfica de les mentalitats estepàries ha assolit grau màxim. Hi ha qui s'esgarrafa que els nois de pares no catalans, residents a Catalunya, puguin ésser ensenyats en català, pagant els catalans. Això sí, hom troba molt natural que tots els nois catalans, pagant Catalunya, siguin sotmesos al turment de l'ensenyança en llengua forastera.

Però ni els jocs malabars amb els mots, ni les baixes intrigues, ni les insídies, ni les indignacions tartúfiques han pogut defurar l'avenç de Catalunya.

La guerra gran ha palesat com eren clivelladisses les grans unitats artificioses; com sorgien abrivades les nacions de l'enderroc dels imperis. Així ressaltava l'escaiença europea del nostre lèxic, definidor de les nostres reivindicacions.

Contra les escomeses dels eixorcs agabelladors de la governació de l'Estat, els partits catalans afermaven la unió sagrada i dictaven la Constitució de la Pàtria.

I el seny organitzador dels nostres homes de govern deixondia les esperances dels aimants de l'Ibèria.

De l'un costat Catalunya i, amb ella, els anhels de Bascònia i de Galícia i de tots els indrets de la restant Espanya, desitjosos de viure lliurement i justa; de l'altre, els partits de l'antic torn estomacal, amb totes les llurs seqüències i causes caciquils: així els camps es divideixen.

L'etapa actual de l'actuació política dels nostres homes ha acabat d'aclarir la situació. Ens

hem carregat de raó feixugament. Ara anem a a l'obtenció de l'autonomia.

L'assoliment de la llibertat de Catalunya és inevitable. Nosaltres hem maldat per a aconseguir que'l nostre alliberament nacional vagi pel camí de la regeneració d'Espanya. Si els gremis caciquils ens barren el pas impenitents, com els barraven als patriotes cubans, la llibertat de Catalunya serà un fet, així mateix. I ells — qui tan espanyols es diuen — hauràn escollit l'altre camí: el de la desfeta d'Espanya.

CÉSAR JORDANA.

7-III-1919.

DEL MOMENT

EL gran trasbals que en els ordres econòmic, polític i social ha sofert el món, a causa de la guerra te perturbada la vida a tots els països. A Espanya, com a tot arreu, el malestar derivat d'aqueixa situació se sent profundament per totes les classes socials, omplint d'inquietuds els esperits per les conseqüències que poden esdevenir-se'n, i fa paorosa la lluita per l'existència a la gent més modesta que ha arribat ja al llindar dels sofriments insuportables. Espanya no podia, naturalment, restar al marge d'aquest trasbalsament universal; però si la actuació dels homes de govern hagués estat inspirada, en els anys de guerra, en la més elemental previsió en lloc de continuar, com sempre, més atents a les mesquineses de la política personalista caracterísca del règim que patim, la situació que atravesava Espanya no hauria arribat, ben segur, a la màxima gravetat d'ara.

Les clienteles polítiques que tenen abassegat el poder formen constantment el quadre per a impedir que els esclats de l'opinió viva esberlini el bloc que embussa la regeneració del país i tenea per norma de govern l'esca-motejar els problemes nats de les realitats vives per tal d'allargar, amb aquest sistema, un quan temps mes llur dominació. I la resistència sistemàtica amb que aquells topen sempre els agreuja de tal manera que mantes vegades sols sortint-se de la legalitat semblen solubles. D'aquí ve que'l govern ha de tenir constantment la força pública al carrer i les garanties constitucionals sospeses com si les qüestions vitals pel país, que han d'esser resoltes jurídicament, no fossin mes que vulgars i passatgeres qüestions d'ordre públic.

Aixis succeix amb el plet nacionalista. Igual passa amb les qüestions socials. No es pas simulant bons destjos com han d'esser resoltes sense que Espanya n'hegui un d'any molt lamentable, ni representant la farça de

les comisions extraparlamentaries que neixen mortes ni amb l'estudi de reformes que mai no s'enllesteixen deixant passar l'oportunitat d'aplicar-les, sinó governant verament escoltant els dalers del poble, per a atendre'ls amb justícia i de cara al interès de la nació. Catalunya no pot ni vol resignar-se a la trista vida a que pretenen condemnar-la perpetuament las colles oligarquiques i ha presentat amb apremi la seva demanda, assabentada de son dret imprescriptible a regir-se ella mateixa. La voluntat de Catalunya s'ha manifestat prous vegades ben concretament i exigeix i porta pressa de que's falli amb justícia son plet.

Es clar que sabem que l'Autonomia de Catalunya no ha de fer el miracle de guarir sobtadament el malestar general que es conseqüència de l'alteració del ordre econòmic que ha produït la guerra, pero estèm convençuts de que mentres el problema nacionalista segueixi sense resoldre's, els demès problemes vitals d'Espanya, no podràn solucionar-se normalment i es faràn més greus i la situació més perillosa cada dia. S'ha volgut oposar pels enemics de les reivindicacions nacionalistes de Catalunya el plet català a les qüestions socials existents a la nostra terra, pero el sentit práctic de la nostra gent no s'ha deixat enganyar per aquesta maniobra amb que s'ha pretingut afèblir-nos. Sabèm de sobres que les qüestions nacionalista i social son completament distintes, pero les dues realitats que més preocupen l'opinió catalana lluny de repelir-se s'aproximen perque en el fons hi bataguen objectius semblants dins d'ordres diferents. En la una es pugna per l'emancipació política de la regió, amb el regoneixement de son dret a regir lliurement la seva vida i en l'altre es lluita per les reivindicacions econòmico-socials de la part més nombrosa del poble que cerca son millorament.

Es evident que pels elements treballadors, qualsevolga que sia la nacionalitat llur, la qüestió social, el dret a la vida, es anterior i superior a tota qüestió política, pero es perfectament compatible tenir ideals polítics i lluitar pel millorament de la classe. En la nostra terra seràn mes facilment solucionables els conflictes socials amb l'instauració de l'Autonomia que amb el règim actual, i el que sia aixís interessa a tothóm que de la política caciquista no n'hagi fet una professió i desitgi sincerament que la pau, basada en la justícia, regni en el nostre país fins on sigui possible. Per aquest motiu i perquè es un deure de ciutadania, intervenir en la política del país, és que no devèm inhibir-nos-en i ens cal actuar decididament en el camp nacionalista, procurant que'l futur Parlament Català es cuidi de la legislació social, substraient aquesta facultat del Parlament de Madrid on hi predomina el caciquisme. La força de Catalunya resta ara gairebé perduda, per afers d'aquesta mena, en el mar de la política centralista i ço que a nosaltres ens interessa es posseir un organisme propi que's captinui de les

necessitats del poble i compti amb mitjans per a endegar-les.

I arribat el cas, sentint el poble les responsabilitats dels seus actes, posarà compte en l'elecció dels homes que'l representin. Concretant-nos al nostre districte, que és on ens cal a nosaltres actuar, haurèm de barrar decididament el pas als homes funestos que en la política no hi corquen altra finalitat que la satisfacció de llurs perverses concupiscències, com és ara el torrisme.

El caciquisme torrista que te escandalitzat al districte pels seus actes, d'un desvergonyiment sens parió serà bandejat, i la mala anomenada que ha caigut sobre la vila per haver-lo tolerat despertarà els sentits de la gent que fins ara s'havia mantingut allunyada de la política i vindrà al costat nostre per a lluitar amb nosaltres pels interessos morals i materials del poble.

L'ACTUACIO DEL SR. LLIGÉ

Si el digne diputat per Granollers - Badalona no hagués fet res més que neutralitzar la tasca negativa i els entorpirments que a totes les obres de prosperitat del districte ha desenrotllat en Torras, haguera complert exageradament la feina que's va imposar al otorgar-li el mandat popular el gloriós dia 24 de Febrer de 1918.

En les obres de millorament qu'en Torras no ha pogut entorpir, usant d'un engany allunyat de tota bona fè, s'ha fet passar, o al menys ha intentat passar, com l'autor de les resolucions administratives qu'en Lligé havia obtingut gràcies a la seva activitat incansable i lluitant amb un esforç sobrehumà sobre les enfermetats que continuament l'aqueixen.

I això que afirmem amb la fermesa de nostra convicció no ho negarà en Torras, perque estem disposats a demostrar-ho d'un modo incontrovertible i que deixarà malparat el prestigi del flament diputat provincial.

Es públic i notori l'eficax intervenció d'en Lligé en la aprobació del projecte d'adoquinat en la carretera de Badalona. Els que varem veure treballar a en Lligé aquells dies, sabem perfectament que aquella població costera li dèu exclusivament a ell el que no quedés deserta la su-

basta de les obres, malgrat que l'empresari les fa amb un marge de pèrdues inicial de moltes mils pessetes. I també li regoneixen tots els badalonins la seva eficax influència en els afers del llegat Roca i Pi i l'apacigiament de la població, fortament alterada amb motiu dels successos ocorreguts el passat any.

El senyor Lligé amablement ens ha donat algunes dades sobre la seva actuació en prò dels interessos del Vallès.

Degut a les seves gestions es va a conseguir el replanteig i l'aprobació del projecte del pont de La Roca, que dormia anys i anys sense que ningú s'en preocupés. Es va aprobar, però degut a una equivocació, ja que es va fer amb els preus antics dels materials, va ésser necessari suspendre per un dies la subasta. En Torras es va fer passar com paladí d'aquella obra, dient que conseguiria l'aixecament d'aquella breu suspensió acordada, quan cap intervenció va tindre amb la mateixa i per çò va quedar deserta la subasta, cosa qu'en Torras no va poguer evitar; i sens dubte se celebrarà de nou aviat, puix aquest pont ha quedat incluit en el pressupost general del Estat que s'estava discutint al Congrés.

Del pont de Montornès també va conseguir el senyor Lligé que s'activés de tal manera que avui està ja a l'ordre del dia del Concell de Ministres, i no trigarem gairebé moltes setmanes sense veure començar tan important millora.

L'estudi dels ponts que deuen fer-se a la carretera de Ribas, secció Barcelona-Granollers, està acordat gràcies a en Lligé, i sols la falta de mitjans econòmics ha retardat la realització del projecte, fill d'aquell estudi.

L'arregio de la carretera en el troç de Granollers no es va deure a les gestions del nostre diputat? No va ésser degut a éil el que's tregués a subasta la carretera de Mollet a Sabadell per Santa Perpètua?

I no parlem de l'intervenció en les obres de caràcter provincial, perque hom regoneix, l'entusiasme e interés amb que apoya les gestions dels representants del Vallès a la Diputació, menys les d'en Torras, però cal dir també que cap gestió ha fet aquest senyor per a favorir al Vallès, que pogués ésser ajudada per el nostre diputat a Cortis.

No volem continuar la llarga relació dels seus

treballs que'ns feu el nostre amic, però a en Torras li volem fer la següent pregunta:

¿Vol que detallem amb tota minuciositat la seva gestió, vora de les oficines de Obres Públiques, on faltant a la vritat difentes vegades, inventant actituts de polítics i propietaris regionalistes de Granollers, escamotejant el verdader motiu, ha tingut retrassat don Francesc Torras l'acabament del pont sobre'l Congost? I consti, que si vol, per testimonis ben autoritzats i documentalment li demostrarem que éll és l'únic responsable de l'aplaçament en la terminació de aquella obra.

Í per acabar la tasca d'avui, un altre interrogació: ¿Què és lo que ha fet en Torras, si no es dividir els pobles, perturbar la seva tranquil·litat, perseguir sanyosament als contraris i despil·lar per els seus representats al municipi granollerí, l'hisenda d'aquesta vila i els bens de la comunitat? — B.

CONVERSA SETMANAL

OLA Nasi ¿que portas de nou?

— Benbé nou, res.

— Si qu'estem frescos,

— Bé, veurá, lo que li porto es nou i es vell; veurá Sr. Gregori, voldria assabentar me d'una cosa que per més que diuen qu'es mal vell, també diuen qu'encara dura.

— I qu'es aixó qu'es vell i nou a la vegada?

— Aixó que'n diuen el caciquisme.

— ¡Jesús, Maria, Josepl. De quina carta t'en has anat Nasi, no saps tú quina tecla has tocat.

— ¿Que vol dir qu'es una cosa molt complicada?

— Tant que preferiria no parlarne.

— Be espliquim ho, fassim-en dos quartos, sento qu'are tothom ne parla i m'agradaria estar-ne enterat.

— Hi ha mes feina a tractar amb extenció aquest assumpte que a fer un tractat complet de higiene.

— Be, pero mes o menys extensament m'en pot donar una explicació.

— Molt be Nasi: pregunta i jo't respondré el que sápig.

— ¿Qu'es aixó del caciquisme?

— La excessiva influencia dels cacics en els pobles.

— Veig que'm vol fer gruar molt Sr. Gregori. Diguim doncs que son els cacics.

— Segons Littré, es un nom del dialecte caribe.

— Qu'es aixó de caribe?

— Caribe es home bárbar i crudel; es dona aquest nom als indis de la provincia Caribana que a mes de ésser bárbars; crudels es menjaven als vensuts.

— Quin fástig; deixem-ho corre, no es aixó el que jo vull saber.

— Tu'm preguntas, jo contesto.

— Be, be, tornem a lo del cacic.

— Segons l'Academia Espanyola, cacic es una paraula mexicana que significa senyor.

— No es pas res d'aixó'l que jo vull saber, jo vull saber qu'es aixó del caciquisme, i perque'n parla tothom?, ¿perque tothom en diu mal? ¿perque ningú vol ésser tingut per cacic?

— ¡Quantes preguntas Nasi! ¡quantes preguntes!: anem a pams i no't precipitis.

— Ja veurá, com vosté'm diu coses que no m'interessan. Que se m'en dona d'aquell senyor qu'ha dit aixó dels indis, ni d'aquella senyora Academia mexicana; jo lo que voldria saber es per peces menudes aixó del caciquisme d'aquí, del que tenim ficat a casa.

— Be Nasi, atent: el caciquisme es un mal purament espanyol; el caciquisme es un fruit propi del nostre país, de tal manera qu'es inútil anar a buscar el significat d'aquesta paraula als llibres estrangers.

— De manera que ja'm diu qu'es un mal

— I un mal terrible, es un dels pitjors mals que pateix Espanya, el caciquisme es el que te la culpa del seu endarreriment, ell es el quin

converteix els homes en esclaus, es el quin manté els governs que'ns malmenen; per la seva influència s'enlairen molts homes ambiciosos i goçats pero mancats de tota altra condició, es el quin s'oposa al deslliurament de nostra terra perque preveu que aixó fora la seva mort. El cacic...

—Proul proul Sr. Gregori, digui qu'aixó del caciquisme fa mes mal qu'una pedregada.

—Ja ho crec, molt i molt mes, la pedregada pot esguerrarte una cullita, el caciquisme les malmet totes per sempre mes, mentre mana.

—Si qu'es dolent tot aixó.

—Per la influència del cacic, influència conquerida per la importància de la posició dins el poble i mes freqüentment amb l'engany, el terror o l'intriga, es resolen en un sentit o altre, s'apressan o retarden els expedients en els Governos Civils i Ministeris, es donen destinos, es cometen injustícies i vexacions; s'infringeix el principi d'igualtat davant la llei, otorgant privilegis als amics i prostergant als contraris, al seu amparo l'Administració municipal es desbarata, la guerra dins cada poble s'encona, en fi, fora un mai acabar relatar tots els seus aspectes; sols te diré que el cacic fa servir la seva influència per a que sempre se sobreposi el bé egoista de la parcialitat al bé general del comú.

—Si ja'l comprenc ja Sr. Gregori, i cregui que'm deixa esparverat; jo ja'l creia una cosa dolenta pero no'l creia un animal tan feréstec i de tan males intencions.

—Doncs es aixis Nasi, pero també't diré que dintre'l caciquisme, per mes que tot es dolent, hi han graus.

—Que vol dir que uns que manen mes que'ls altres?

—No. Graus en la seva ferocitat. Ni ha que son més dolents uns qu'altres.

—Espliquim-ho si es servit, que no ho entenc prou clar, si tots son cacics tots son prou dolents, essent com vosté m'ha dit.

—Be Nasi, escolta; tu no'm negarás que entre'ls homes n'hi ha de mes bons i de mes dolents, uns que's gosan en fer mal, d'altres que gosen en fer bé.

—Si, senyor, aixó es una vritat com un temple, ja ho crec!

—I es natural que sigui aixis, perque hi ha qui te un bon cor, hi ha qu'l te dolent.

—Si, senyor.

—Hi há qui te consciència. ..

—I qui no'n te, o la te amb aixamples. Es vritat.

—Ja veig que ho entens Nasi, doncs bé, suposat un home a qui l'ambient del temps en que viu i les circumstàncies de la política fan que sobtadament es trobi amo del poble amb tota l'influència desitjable, més si vols qu'actui de cacic; si aquest home, es bó, gosa en fer bé, te un bon cor, te consciència no pot ésser un cacic d'un grau molt mes bó que no pas un home que es gosi en fer mal, siga dolent, renuncios, no tingui cor ni consciència i s'hagi valgut del engany i l'intriga per arribar a ésser cacic? No't sembla Nasi, que hi ha d'haver una gran diferència entre ambdós cacicats?

—Jo ho crec, pero tots dos son cacics i aixó es prou mal. No podia el bó no ser cacic i fer servir la seva influència pura i exclusivament en bé del poble?

—Tens raó i veig que filosofas amb lògica, pero tú no tens en compte que tots som homes i que'ls homes som molt febles, que la naturalesa humana es molt frágil i que s'enlluerna fàcilment i hom enlluernat es molt fàcil que's desvihi sobre tot si els que l'envolten li ajuden.

—Pero si conservaba el bon cor i la consciència pot dirse que no era cacic.

—Si, era cacic i com a cacic debia tractársel, pero era un cacic mansoi que si politicament feia servir la seva influència, no abusaba de la autoritat i'ls medis que li donaba'l cacicat per atropellar desapiadadament als seus contraris

polítics convertint-se en furibund enemic personal d'ells. Aquestos cacics, que no eren tant dolents com els altres, foren els que mes costaren d'enderrocar precisament perquè el poble no'ls duia tanta rencúnia, perquè no havia sigut tan vexat per ells.

—I que s'han fet aquestos un cop trets.

—Molts d'ells s'han donat compte de que no debia haver-hi mes cacics i al revés dels altres, dels dolents, que han seguit combatent per veurer si podien tornar a ressucitar el caciquisme continuant les barrabassades que els ha sigut possible fer, o s'han quedat a casa abandonant una política que el seu bon sentit els ha mostrat ja caducada, o canviant d'orientacions s'han agregat a les files de la política moderna que no admet cacics.

—I doncs perquè es parla encara de caciquisme.

—Fora de Catalunya, perquè el poble s'ha despertat i vol sacudir semblant jou seguint el nostre exemple.

—I aquí Catalunya.

—Per enderrocar els pocs que queden i algú que n'ha nascut de nou com desgraciadament ha passat a nostra Vila.

—¡Ail! ¡Sr. Gregori! gracies a Deu que havem arribat on jo volia.

—¿On volías arribar?

—Si, a parlar del caciquisme de casa nostra, de nostre poble; aquest era el que m'interessava, però vosté semblava que ho fes expressament, vingan coses d'altres senyors i alló dels que's menjén els presoners i si hi ha cacics mes dolents i menos dolents.

—Be, que't sap greu que t'hagi explicat tot aixó.

—No, que m'ha agradat, are sè que son cacics que no ho sabia, però jo volia parlar dels nostres, diguimen alguna cosa.

—Sols te diré que'ls que are tenim son pitjors, molt pitjors que'ls que teniem; en el

canvi, hi havem perdut moltíssim, però per avui ja n'hi ha prou, ja'n parlarem la setmana entrant.

—Com vulgui.

Per trasllat
MARCH.

D'ARTS

ORFEÓ GRANOLLERS. Aquesta ja important entitat choral, quina actuació brillant venim seguint amb interès desde sa fundació, encare que mai ho havien exterioritzat, no per manca de voluntat, sinó per falta de medis de publicació, doná el passat diumenge una prova mes de com se desvetlla per la cultura de nostre poble, procurant al ensemps honest i atractívol esplai a sos socis i a tots els quins trevalen per a son desenrotllament.

Sense estridencies fa sa via vers sa idealitat i sense aquella preparació d'alabances istil *Joan Palomo*, organitzá una interessant exposició de tarjes postals originaries de ben diferentes nacions fentne sa inauguració el passat diumenge a la tarda, essent visitadíssima, no oíntse mes que alabances per sa acertada organització aixís com per sa bona presentació, doncs de debó feia goig de veurer lo ben conjuminades que estaven en sa distribució per nacions, cridant força la atenció una secció dedicada a reproduccions d'obres d'art.

Aquesta exposició's composta de mes de cinccentes tarjes estant representades ben aprop d'una vintena de Nacions entre elles el Japó, Bèlgica, Sèrbia i Rússia.

Una vegada feta la inauguració's celebrá en el saló-café un interessant concert, corrent a càrrec d'un sextet dirigit pel mestre En Martí Llobet estant integrat per els professors de l'orquestra «Unió Artística» Miquel Vicens (violí), Ramón Camps (clarinet), Jaume Sitjà (contrabaix) i ls orfeonistes Joaquim Castelló (violí) i Emili Cot (piano).

Executaren d'una manera ben plahenta «Els missioners» del nostra paissà senyor Glanadeli, «Barceuse» de Jocelyn; «Serenata Tosselli», «Nazareth», «Simple Aveo», «Adoremus» en quina

obra executà la part d'armonium el mestre Llobet i «Saló Comptal».

Els aplaudiments foren nodrits deventne de bisar la majoria de les obres, deixant un estel de beneplacit precursor de forts èxits si's te l'acert d'organitzar altres festes consemblants an aquesta que ressenyem.

Els socis i families, vejerem com correspongueren a l'invitació, doncs el local estava ple de gom a gom essentne en bon nombre els que degueren estar en altres sales per no cabrer en la que's donaba aquest selecte concert.

Segons sens comunica, l'exposició de tarjes estarà oberta durant quinze dies i sembla tenen el proposit d'anarles renovant, i aixó la farà encara mes interessant. — WOOTZ.

: Crònica de la Comarca :

La Roca

Es tanta l'atenció i cura de nostre ajuntament en la bona administració de nostre poble que, a pesar de lo que mana la llei, ha passat disset setmanes sense celebrar sessió. Així tot queda abandonat i a la bona de Déu.

Dies enrera, feia ja catorze setmanes que no hi havia sessió, l'alcalde convocà als regidors pregant-los-hi la assistència perque convenia molt i, en efecte, sols comparegueren dos regidors de Santa Agnès, els quins esperaren tot el mati i no comparegué ni l'alcalde ni altres regidors.

Es veu que l'alcalde, per mes que alguna volta els convoca, no els necessita per a res, i aixó n'es prova una conversa que tingué amb un regidor amic seu i que digué:

— Jo no vos molestaré mai; tot m'ho arreglaré jo sol i entesos!

Contestant-li el seu amic:

— O ho deixaràs per arreglar com aquell camí del carrer de la carretera, on sis mesos enrera caigueren unes parets que per sort no feren mal a ningú i encare estàn igual obstruint el pas. Ja estàs de sort, però si un dia el poble ens arrosega a tots, la culpa serà teva i jo protesto de la teva deixadesa.

Si un seu amic li deia això, ¿què no li han de dir-li els que no li son amics?

Es veu que's molt fresc el nostre batlle. ¿Passar disset setmanes sense sessió! Aquest es el millor medi per a fer-ho tot ell sol o per a no fer res: no reunir mai l'ajuntament.

No havíem vist mai tanta despreocupació.

¿Qui deü ser el seu assessor?

Mollet

Han sigut reposats en els càrrecs que ocupaven a l'ajuntament, l'alcalde don Joan Moretó i els altres regidors,

que varen ésser sospesos en virtut d'un processament per suposat delictes electoral, que l'Audiència de Barcelona ha considerat no va existir, confirmant aquest criteri el digníssim Jutge d'Instrucció del Districte, després d'ampliar algunes proves del sumari.

Sant Feliu de Codines

Avui diumenge, a les nou del vespre, l'il·lustrat metge de la capital Dr. Pijoau, que reconten amb una comissió d'altres metges catalans visitaren el front de la guerra, donarà una conferència de les impresions del viatge en el Circol de la Pau, il·lustrant la conferència amb profusió de projeccions per a fer conèixer gràficament els llocs i detalls de la mateixa.

No hi ha dubte que la conferència serà interessantíssima donada la competència del conferenciant, que actualment es troba al front de les classes que per a l'Instrucció d'infermeres té montades la Mancomunitat.

Granollers

Amb gran sentiment havem de donar compte de la mort de Na Maria Margarit, ocoreguda a mitjans de Gener a Guayaquil (Ecuador), on arribaren de pas per a Ambato, amb el seu espós nostre particular amic en Agustí Maspons.

Recent casats emprengueren els dos nuvis el viatge cap a son destí, morint la malhaurada Maria a casa son cunyat en Pere Maspons, on passaben uns quants dies avans d'anar a sa definitiva residència.

Com la noticia ha vingut tan soptada i mençada de detalls, en donarem compte un altre dia. No cal dir que'ns associem al viu dolor que tal pèrdua ha ocasionat a son jove espós i a les dues families Margarit i Maspons.

Preguem a nostres lectors una oració per la seva ànima. (A. C. S.)

LA ALHAMBRA, -- El passat diumenge debutà'l grop d'aficionats de la «Joventut Alhambrina», obtinguent un sorollós èxit.

Posaren en escena, per començar, baix la direcció de D. Vicenç Boix, la comèdia *Salvarse en una tabla*.

Després, baix la batuta del jove i intel·ligent mestre en Marián Bataller, posaren la sarçuela *Una vieja*, molt ben interpretada per la Rius i'ls joves Pineda i Fernández, quins cantaren els seus respectius troços d'una manera acabada, essent objecte de forts i continuats aplaudiments, que així els ho demostraren. Hi prengué part el jove Terricabras, essent molt celebrat.

Per final posaren la sarçuela *Música Clásica*, la Rius i'ls joves Fernández i Brugués, obtinguent tan sorollós èxit que degueren repetir quasi tots els números musicals, essent tant aquesta com les altres interpretades amb ben notable justesa.

L'orquestra «La Catalana» es portà com sempre a la altura de sa fama i'l mestre Bataller fou obligat a presentar-se a les taules seriament aplaudit.

El públic que omplenava'l local ne surti completament satisfet i amb ganes de tornar-hi.

TIP JOSEPH-GRANOLLERS

SABONS

**B
A
R
A
N
G
É**

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (Sans)

FERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50

GRANOLLERS

Comptes corrents en
moneda nacional i
estrangera

Descompte, cobro i
negociació de lletres
sobre totes les places
d'Espanya i de l'es-
tranger

Préstams sobre val-
lors

Obertura de comptes
de crèdit amb garan-
tia de valors de cotit-
zació corrent

Compra-venda en les
Borses d'Espanya de
tota classe de fonsos
públics i valors in-
dustrials

Negociació, cobro i
descompte de cupons
i títols amortitzats

Admissió de dipòsits
en valors

Canvi de monedes

**Donem tota classe de facilitats
per a la compra-venda de
mercancíes**

La Veu del Vallés

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

Preu 10 cèntims

Trimestre 2 ptes.